

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobkyně: **L. T. P. N.**, státní příslušnost Vietnam, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4.4.2016, č.j. MV-183703-4/SO-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4.4.2016, č.j. MV-183703-4/SO-2015, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 12.10.2015, č.j. OAM-11637-23/TP-2013, kterým byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Závěry žalované, jakož i prvostupňového orgánu, nyní žalobkyně napadá podanou žalobou.

I. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobkyně uvádí, že dne 6.5.2013 podala prostřednictvím zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji žádost na předepsaném formuláři, přičemž v úvodní části formuláře zaškrtnula jako předmět žádost o povolení k trvalému pobytu a v kolonce č. 15 příslušného tiskopisu uvedla jako účel pobytu na území § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V průvodním dopise poté žalobkyně vysvětlila, že ve skutečnosti usiluje o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, nicméně protože se jí nepodařilo v systému Visapoint na žádný termín k podání žádosti o dlouhodobý pobyt přihlásit, musela využít alespoň možnosti zaregistrovat se na volný termín pro trvalý pobyt, aby vůbec nějakou žádost zastupitelskému úřadu mohla podat. Žalobkyně k tomu uvádí, že na internetových stránkách Ministerstva zahraničních věcí je jasně uvedeno, že zastupitelský úřad nepřijme od cizince žádost, pokud se jedná o jinou žádost, než na kterou se mu podařilo zaregistrovat. Žalobkyně namítá, že v průběhu řízení dalšími podáními dávala prvostupňovému orgánu jasně najevo, že žádost o trvalý pobyt podala pouze proto, že neměla možnost podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny.

Podle žalobkyně správními orgány muselo být z průvodního dopisu, z náležitostí doložených k žádosti i z podání žalobkyně učiněných v průběhu řízení zjevné, že ve skutečnosti žalobkyně žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny s manželem podle § 42a zákona o pobytu cizinců. Pokud i přesto správní orgány rozhodly o žádosti žalobkyně jako o žádosti o trvalý pobyt, postupovaly v rozporu s § 37 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). O skutečném obsahu žádosti žalobkyně nemohlo být pochyb. Pokud správní orgány posoudily žádost podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tento postup odporuje základním zásadám správního řízení, zejména zásadám podle § 2 odst. 3 a 4, § 4 odst. 1, 2 a 4 a § 5 správního řádu. Žalobkyně uvádí, že v systému Visapoint dochází neustále ke snižování počtu nabízených termínů k podání žádosti, přičemž termíny k podání žádostí o dlouhodobé pobyty jsou dlouhodobě zcela nedostupné.

S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k dalšímu řízení. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí. Žalovaná odmítá názor žalobkyně, že z obsahu žádosti je zjevné, že se jedná o žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti žalovaná odkazuje na tiskopis žádosti, kde je v horní části zaškrtnuto, že se jedná o žádost o povolení k trvalému pobytu, a v bodě 15 tiskopisu k žádosti žalobkyně je jako účel pobytu na území výslovně uveden § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Dále žalovaná odkazuje na obsah podání žalobkyně ze dne 9.4.2013, označené jako „průvodní dopis k žádosti o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.“.

Podle žalované v daném případě nebyl žádný důvod k aplikaci § 37 odst. 1 správního řádu. Právní zástupce žalobkyně v tiskopisu žádosti i v doprovodném vyjádření jasně uvedl, o jaký druh pobytového oprávnění na území České republiky žalobkyně žádá, a nezpochybnitelným způsobem tak vymezil předmět správního řízení. Nadto právní zástupce žalobkyně uvedl, jaké okolnosti považuje za důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalované, resp. prvostupňového orgánu, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu nesplnění podmínky podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podstata žalobní argumentace spočívá v tvrzení, že žádost žalobkyně podaná dne 6.5.2013 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji měla být posouzena podle jejího skutečného obsahu jako žádost o dlouhodobý pobyt za účelem soužití rodiny ve smyslu § 42a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvádí, že předmětnou žádost označila jako žádost o povolení k trvalému pobytu, a to z důvodu nemožnosti registrovat se v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt; podle žalobkyně v tomto systému dochází neustále ke snižování počtu nabízených termínů k podání žádostí, přičemž termíny k podání žádostí o dlouhodobé pobyty jsou dlouhodobě zcela nedostupné.

Jak vyplynulo ze správního spisu, žalobkyně v žádosti podané dne 6.5.2013 prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji označila, že se jedná o žádost k trvalému pobytu, přičemž jako účel pobytu na území uvedla § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K žádosti žalobkyně přiložila mj. průvodní dopis a odůvodnění žádosti (písemnost ze dne 9.4.2013). V něm žalobkyně uvedla, že do 28.2.2013 nemohla podat

žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití s manželem, neboť byla mladší 20 let. Manžel se ji snažil objednat v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobé vízum, nicméně systém nenabízel žádné volné termíny k podání žádosti. I následně se manžel a právní zástupce žalobkyně pokoušeli provést registraci k podání žádosti, nicméně bezúspěšně, přičemž poslední pokusy proběhly dne 9.4.2013. Žalobkyně uvedla, že její syn podal žádost o trvalý pobyt na zastupitelském úřadu v Hanoji již dne 25.2.2013, jelikož systém registraci k povolení k trvalému pobytu umožňuje a syn se slučuje s manželem žalobkyně, který trvalý pobyt má; hrozí tak situace, že syn bude mít trvalý pobyt dávno povolen, zatímco žalobkyni se k podání žádosti o dlouhodobý pobyt nepodaří ani zaregistrovat a k úplnému sloučení žalobkyně s manželem a dítětem tak nedojde. Žalobkyně uvedla, že jí nezbývá, než svoje právo na rodinný život realizovat cestou žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž právo na nemožnost jeho realizace jinými právními prostředky je nepochybně důvodem hodným zvláštního zřetele.

Žalobkyně následně dne 4.12.2013 v písemnosti „Žádost o povolení změny obsahu podání ve smyslu § 41 odst. 8 z.č. 500/2004 Sb.“ uvedla, že bere na vědomí, že prvostupňový orgán posoudí její žádost v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu, neboť z jejího obsahu je zřejmé, že žalobkyně fakticky usiluje o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem. Žalobkyně uvedla, že pro případ, že by správní orgán takto nepostupoval, žádá o povolení změny obsahu podání ve smyslu § 41 odst. 8 správního řádu tak, že žádá o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem podle § 42a zákona o pobytu cizinců, neboť se dlouhodobě nemohla zaregistrovat do systému Visapoint pro podání žádosti k dlouhodobému pobytu pro absenci volných termínů a proto byla nucena podat žádost o povolení k trvalému pobytu. Předmětnou žádost žalobkyně o změnu obsahu podání prvostupňový orgán zamítl usnesením ze dne 14.5.2014, č.j. OAM-11637-7/TP-2013.

Prvostupňový orgán v usnesení ze dne 14.5.2013, č.j. OAM-11637-7/TP-2013, odkázal na žalobkyní doložené výpisy ze systému Visapoint, ze kterých je patrné, že se žalobkyně pokoušela přihlásit do systému Visapoint třikrát dne 9.4.2013; prvostupňový orgán upozornil, že je zřejmé, že žalobkyně rezignovala na organizační opatření systému Visapoint pro registraci k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Prvostupňový orgán také uvedl, že k registraci k podání žádosti v systému Visapoint mají všichni žadatelé přístup a za stejných podmínek, které musí být takto organizačně zajištěny s ohledem na kapacitu konzulárních úseků zastupitelských úřadů v exponovaných destinacích, kde poptávka cizinců značně překračuje nabídku termínů pro podání žádostí. Prvostupňový orgán uzavřel, že žalobkyně neprokázala, že jí hrozí vážná újma a že důvody podání žádosti o změnu obsahu podání jsou závažné a nastaly bez jejího zavinění. Závěr prvostupňového orgánu potvrdila žalovaná v rozhodnutí ze dne 5.9.2014, č.j. MV-91540-4/SO-2014.

Žalobkyně opětovně požádala o povolení změny obsahu dne 15.10.2014 (písemnost „Opětovná žádost o povolení změny obsahu podání ve smyslu § 41 odst. 8 z.č. 500/2004 Sb.“), kdy mj. uvedla, že systém Visapoint neslouží k organizaci činnosti zastupitelských úřadů, ale jsou jím realizovány utajované kvóty na počet Vietnamců, kteří budou moci

podat žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny. Upozornila, že s ohledem na její žádost o změnu obsahu podání a další skutečnosti muselo být správnímu orgánu zřejmé, že žalobkyně ve skutečnosti od počátku podání žádosti usiluje o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití s manželem. Taktéž tuto žádost o změnu obsahu podání prvostupňový orgán zamítl (usnesení ze dne 18.11.2014, č.j. OAM-11637-13/TP-2013) s odkazem na to, že tato druhá žádost byla podána za skutkově shodných okolností. Žalovaná jeho rozhodnutí potvrdila (rozhodnutí č.j. MV-1167-4/SO-2014).

Jak vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, správní orgán dovodil, že případy, pro které lze udělit trvalý pobyt z důvodů hodných zvláštního zřetele, musí být vždy odůvodněny skutečnostmi určitým způsobem výjimečnými či za daných okolností naléhavě vyžadujícími udělení trvalého pobytu cizinci na území, přičemž je zcela na zvážení správního orgánu, zda žadatelem uváděné skutečnosti, které jsou v každém případě individuálně posuzovány a hodnoceny, jsou shledány jako důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán uvedl, že v případě žalobkyně lze jako možný důvod hodný zvláštního zřetele uvažovat toliko nemožnost registrace v systému Visapoint, a tedy nemožnost sloučení s rodinou. Prvostupňový orgán uzavřel, že žalobkyně není v situaci tísnivé, že by jí hrozila závažná újma či škoda. Dle prvostupňového orgánu žalobkyně neměla rezignovat ve svých pokusech přihlášení se v systému Visapoint k podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, neboť právě toto pobytové oprávnění odpovídá okolnostem případu žalobkyně; sama nemožnost registrace není důvodem hodným zvláštního zřetele, nadto nebyla prokázána. Situace žalobkyně se žádným způsobem neliší od dalších cizinců ve stejném postavení. Žalobkyně neprokázala skutečnosti, které by měly vést ke změně obsahu podání žádosti, a ani neuvedla důvody, které by přímo souvisely s nutností či naléhavou potřebou získat na území České republiky trvalý pobyt, přičemž sama v žádosti o změnu obsahu podání uvádí, že tvrzené skutečnosti odpovídají jinému typu pobytového oprávnění.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že v dané věci je zcela zřejmé, o jaké pobytové oprávnění na území žalobkyně usilovala, přičemž důvody, které ji k tomuto kroku vedly, jsou pro právní kvalifikaci podané žádosti irelevantní. Za důvod hodný zvláštního zřetele bylo označeno podání žádosti dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a o předmětu řízení tak nebylo pochyb. Podle žalované žalobkyně neprokázala, že neměla objektivně možnost podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, doložila pouze několik vytištěných stránek ze systému Visapoint, které dokládají neúspěch žalobkyně při registraci žádosti o dlouhodobý pobyt ke dni 9.4.2013; nebylo prokázáno, že se žalobkyně neúspěšně snažila o registraci v systému dlouhodobě. Podle žalované se situace žalobkyně nijak významně neliší od situace jiných cizinců, jejichž rodinní příslušníci se již na území nacházejí, a hodlají se s těmito rodinnými příslušníky na území sloučit. Žalobkyně neprokázala, že objektivně neměla možnost podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území. Žalovaná upozornila, že žalobkyně nemá znemožněno v souladu se zákonem o pobytu cizinců žádat o jiná pobytová oprávnění a nenachází se v tak naléhavé situaci, která by odůvodňovala okamžité řešení v podobě vydání povolení k trvalému pobytu na území.

Výše uvedeným úvahám správních orgánů nemá zdejší soud čeho vytknout. Z podané žádosti žalobkyně zcela jasně vyplývá, o jaký druh pobytu žalobkyně žádala. Správní orgány žádost žalobkyně posuzovaly podle jejího skutečného obsahu jako žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Ze žádosti žalobkyně podané dne 6.5.2013 vyplývá, že žalobkyně žádala o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 66 odst. 1 písm. b) povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Jak dovodil Nejvyšší správní soud k otázce povolení k trvalému pobytu, „...*Zákon o pobytu cizinců pro tento nejvyšší stupeň pobytového povolení určuje podmínky, které musí být splněny, leda lze jejich splnění výjimečně nahradit. Tak tomu je v případě, že žadatel usiluje o povolení trvalého pobytu za podmínek § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Zákon nespecifikuje, o jaké podmínky se jedná, a ponechává posouzení jejich případné existence na správní úvaze příslušného správního orgánu. Řízení o povolení trvalého pobytu je řízením návrhovým a je tedy zásadně na návrhovateli uvést veškeré relevantní skutečnosti a navrhnout o nich důkazy (§ 52 správního řádu), aniž by to zbavovalo správní orgán povinnosti postupovat v souladu s imperativem dle § 3 správního řádu... Výjimečnost důvodů pro přiznání trvalého pobytu cizince dle § 66 zákona o pobytu cizinců je třeba interpretovat tak, že důvod dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona nemůže spočívat v okolnostech, s nimiž zákon počítá v jiných ustanoveních...*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.11.2011, č.j. 4 As 23/2011-88).

Zdejší soud k tomu uvádí, že pokud žalobkyně argumentuje obtížemi spojenými se získáním povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a zákona o pobytu cizinců, které souvisejí s problematickým fungováním systému Visapoint, tak tyto obtíže samy o sobě nelze považovat za důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Třebaže pokusy o rezervaci v systému Visapoint, fungujícím na principu elektronických úředních hodin (jehož provoz byl ukončen ke dni 31.10.2017), skutečně byly ve Vietnamu i v jiných zemích spojeny s určitými obtížemi, nemůže se jednat o okolnost odůvodňující udělení povolení k trvalému pobytu žalobkyně, tím spíše ne v případě, kdy situace žalobkyně svědčila pro důvody podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

Jak upozornila žalovaná v napadeném rozhodnutí, žalobkyně neprokázala, že by měla znemožněno podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, když doložila toliko několik vytištěných stránek ze systému Visapoint, dokládajících neúspěch při registraci žádosti o dlouhodobý pobyt dne 9.4.2013 (stránky vytištěné ze systému Visapoint jsou přiloženy k průvodnímu dopisu, který je přílohou žádosti žalobkyně podané dne 6.5.2013). Soud tedy souhlasí se závěrem žalované, že nelze přisvědčit tvrzení žalobkyně, že se fakticky nemohla registrovat v systému Visapoint k podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu.

Nadto i v případě, že by žalobkyně skutečně prokázala dlouhodobou nemožnost zaregistrovat se v systému Visapoint, nelze tuto skutečnost považovat za důvod hodný

zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; v takovém případě by žalobkyně mohla napadnout samotný postup při podávání resp. vyřizování žádosti k dlouhodobému pobytu, který by v případě nemožnosti získat v přiměřené době termín pro osobní podání žádosti bylo možné považovat za nezákonný zásah správního orgánu: „V první řadě je nezákonným zásahem již samotná nemožnost získat v přiměřené době termín pro osobní podání žádosti; pokud vskutku k takovému stavu dochází, a to ať již jakýmkoli konkrétními mechanismy (tj. za využití systému Visapoint tam, kde zákon k jeho užití zastupitelský úřad opravňuje, i použitím jiných způsobů určení termínu pro osobní podání žádosti tam, kde povinnost předem si sjednat termín podání žádosti nelze žadateli uložit), jde nepochybně o nezákonný zásah zastupitelského úřadu do práva žadatelů na to, aby jejich žádost byla v přiměřené lhůtě přijata a posouzena. Na tuto prvotní nezákonnost navazuje podle poznatků plynoucích z jiných obdobných věcí již řešených Nejvyšším správním soudem jednání konkrétních pracovníků, jímž je žadatelům bráněno podat žádost bez předchozí (fakticky podle tvrzení žadatelů nemožné) registrace v systému Visapoint. Tato jednání mohou podle okolností být rovněž nezákonným zásahem, například již jen proto, že u konkrétního pobytového oprávnění nemusí ze zákona plynout povinnost žadatele předem si sjednat termín podání žádosti uložená mu zastupitelským úřadem, anebo proto, že jsou fakticky pokračováním předchozího šikanózního způsobu využití systému Visapoint ve vztahu k žadatelům o ta pobytová oprávnění, u nichž by požadavek předem si sjednat termín podání žádosti byl přípustný.“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2017, č.j. 10 Azs 153/2016-52).

Co se týká obecné námitky, že správní orgány porušily základní zásady své činnosti ve smyslu § 2 odst. 3 a 4, § 4 odst. 1, 2 a 4, a § 5 správního řádu, tak z postupu správních orgánů, jak byl shrnut výše, nelze podle zdejšího soudu dovodit, že by se správní orgány namítaného porušení základních zásad činnosti dopustily.

Soud s ohledem na výše uvedené dovodil, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnul.

IV. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byla žalovaná. Soud však neshledal, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. dubna 2018

Za správnost vyhotovení:
R. L.

David Raus, v.r.
předseda senátu